

народната отбрана. Наистина, не малко значение тукъ имаше и погрѣшното схващане, че българскиятъ войникъ може всичко, даже и когато не е добре облѣченъ, редовно снабдяванъ и технически подпомаганъ. Такива бѣха времената тогава, и трѣбваше да дойде войната, за да наложи една промѣна въ тѣзи пресилени възгледи.

Както и по-рано се спомена, попълването на 18-и пех. полкъ съ личенъ съставъ продължи и следъ преминаване на Турската граница. На 20-и септемврий, обаче, Полкътъ тръгна отъ гр. Велико Търново при единъ недостигъ отъ около 900 войника (3694, намѣсто 4626). Впрочемъ, това се дължеше до известна степенъ и на обстоятелството, че времето за извършване на мобилизацията бѣше скъсено съ близо две денонощия (първиятъ оперативенъ день започна отъ 12 часа по пладне на 18-и септемврий и до 22-и сѣщия месецъ сутринята се бѣха изминали едва четири денонощия).

На 21-и септемврий въ Полка се завършиха и последнитѣ приготовления за предстоящия походъ. Въ Казармата и по квартирнитѣ райони на 18-и полкъ кипѣше трѣскава дейность. Бодри войнишки пѣсни се разнасяха навсѣкжде, и всички Етърци съ нетърпение очакваха утрешния день...

II. — ПОХОДЪ НА 18-и ПЕХ. ЕТЪРСКИ ПОЛКЪ КЪМЪ ТУРСКАТА ГРАНИЦА. (Скица № 7).

Денътъ 22-и септемврий бѣ опредѣленъ за тръгване на 18-и пех. полкъ отъ гр. Велико Търново. Предстоеше дълъгъ походъ къмъ Турската граница. . .

Този день — 22-и септемврий — въ 7 часа сутринята Полкътъ, въ пълненъ съставъ, заедно съ 20-и пех. Добруджански полкъ, бѣ построенъ, на историческото Марино-Поле. Внушителни и стройни, дружинитѣ заеха опредѣленитѣ имъ мѣста. По лицата на офицери, подофицери и войници се четѣше необикновенъ възторгъ. Всички съ трепетъ очакваха минутата, въ която ще направятъ първата крачка къмъ изпълнение на голѣмия отечественъ дългъ.

Макаръ че отъ Министерството на войната бѣ наредено войскитѣ да се отправятъ къмъ Границата безъ шумни церемонии, и поради това не бѣ разгласено и заминаването на 18-и пех. полкъ, хиляденъ народъ отъ Велико Търново и околнитѣ села се бѣ стекълъ да изпрати своитѣ близки къмъ героична, но незнайна сѣдба... Тукъ, всрѣдъ войската и народа, се отслужи обичайниятъ напжтственъ молебень, който завърши съ хубаво и съдържателно слово отъ страна на полковия свещеникъ, отецъ Тодоръ Хлѣбаровъ... Следъ думитѣ на свещеника, прочувствена речъ произнесе командирътъ на бригадата, полковникъ В. Софрониевъ, а следъ него, съ ясни и бодри думи, призова своитѣ подчинени къмъ свято изпълнение на дълга и имъ пожела добъръ пжтъ и бойна слава полковиятъ командиръ — подполковникъ